

landegrænser og mellem verdensdele, og viden er med andre ord international, og det er også helt afgørende for både samfundet og for den enkelte.

Hvad er det så for kompetencer, der er brug for i et sådant videnssamfund? Der er brug for en hel vifte, som ud over en egentlig kernefaglighed også indeholder kreativitet, evnen til samarbejde, kulturelle, sproglige og kommunikative kompetencer.

Man skal gøre sig kompetencebehovene klart, før man diskuterer uddannelse, og det mener jeg faktisk at regeringen får gjort i redegørelsen. De her kompetencer er i hvert fald nævnt, og det er et godt udgangspunkt for diskussionen.

Det er også godt, at regeringen slår temaet an i forhold til internationaliseringen af uddannelser, og at det er hele uddannelsesspektret, der er på dagsordenen, om end jeg må sige efter en gennemlæsning, at det ser lidt småt ud med fokus på de elementer, der er i livslang læring i form af voksen- og efteruddannelse.

At der er så mange forskellige uddannelser, der altså er presset ind i én redegørelse, er måske også lidt en svaghed. Der er brug for at gå et spadestik dybere i forhold til en række af uddannelserne, men det kommer måske efterfølgende.

Jeg synes, at den gode nyhed, man får ud af at læse redegørelsen, er, at der faktisk allerede foregår ganske meget rundt omkring på uddannelsesinstitutionerne i forhold til internationalisering. Det er lykkeligt, for så mange nyheder og konkrete forslag er der altså heller ikke i redegørelsen. Der er snarere tale om en opremsning af, hvad der allerede er sat i værk, og så en række hensigts erklæringer, der ikke er særlig forpligtende. Derfor må ambitionsniveauet i et velviligt øjeblik nok nærmest betegnes som maksimalt moderat.

Under overskrifterne »Uddannelsernes indhold«, »Brug af it som et redskab til at styrke internationalisering«, »Danmarks deltagelse i internationale samarbejdsfora« og »Opfølgning og evaluering af internationaliseringsinitiativerne« – hvilket er et meget langt ord – er det meget, meget småt med konkrete og forpligtende forslag. Men der er nogle fine opremsninger og nogle hensigts erklæringer, og vi kan såmænd tilslutte os de allerfleste af dem.

Under overskriften, at mobiliteten skal styrkes – hvad vi er enige i at den skal – introducerer man et internationaliseringstaxameter, og det er et meget godt eksempel på, at redegørelsen ikke

rigtig er foldet ud. Hvor stor en rolle skal det her taxameter spille? Hvad skal det indeholde? Og hvordan agter man i øvrigt at måle internationalisering på de forskellige uddannelses typer?

Under den samme overskrift omkring mobilitet nævner man også øget adgang til praktik i udlandet. Det er en glimrende idé, som vi sagtens kan støtte, men igen: Hvordan, hvor meget og hvem? De seneste erfaringer, vi har haft med regeringens ønsker med internationalisering og mobilitet, var på gymnasieområdet. Det var ikke nogen særlig positiv erfaring, idet der ved den lejlighed blev indført stærkt øget brugerbetaling for gymnasieeleverne.

I det afsnit, der handler om institutionernes muligheder for samarbejde og konkurrence internationalt, er et par konkrete forslag, og de er nye. Det forslås således at indføre studieafgifter for udenlandske studerende uden for EU- og EØS-området.

Socialdemokratiet deler sådan set vurderingen af, at det nuværende system ikke nødvendigvis er ideelt. Det er ikke nødvendigvis fornuftigt, at de danske uddannelser er gratis for studerende fra hele verden, uanset hvor de kommer fra, uanset hvad de rent fagligt har at bidrage med, og uanset hvad uddannelsesinstitutionernes motiver for at tiltrække de her studerende måtte være.

Men omvendt er de studerende fra tredjeverdenslande også med til at internationalisere studiemiljøet og uddannelserne. Der må således ikke være tale om at udelukke studerende fra tredjelande, men om at kunne lægge mere bevidste strategier for at tiltrække dem.

Derfor vil det være afgørende for os, at der samtidig med indførelsen af en studieafgift for disse studerende oprettes en række stipendieordninger. Det lægges der jo faktisk også op til i redegørelsen, men jeg må sige, at der er en række uklarheder, som skal opklares.

KI. 14.15

For det første: Hvordan skal de her stipendieordninger finansieres? Det fremgår ikke helt. Der nævnes noget med, at de nuværende kulturaftaleprogrammer skal omlægges til stipendier, men hvor mange stipendier kan der komme ud af det? Jeg tror ikke, det er mange, i hvert fald ikke hvis de skal have en fornuftig størrelse. Og skal det virkelig være den eneste finansieringskilde?

For det andet: Hvad er det for kriterier, der lægges til grund for omfanget af og tildelingen af de her stipendier? For os vil det være afgøren-